

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 104

Січень 2008

Saadi проти Сполученого Королівства - 13229/03

Рішення від 29.1.2008 [ВП]

Стаття 5

Стаття 5-1-f

Запобігання несанкціонованому в'їзду в країну

Семиденне утримання в прийомному пункті шукача-притулку, якому було надано «тимчасовий доступ» : немає порушення

Стаття 5-2

Інформування про причини арешту

76-годинна затримка в інформуванні «тимчасово допущеного» шукача притулку про підстави його подальшого утримання в прийомному пункті: порушення

Факти: Заявник, іракський курд, залишив країну свого походження і прибув до лондонського аеропорту Хітроу 30 грудня 2000 року. Він одразу попросив притулку, і йому був наданий «тимчасовий доступ». Згідно повідомлення до імміграційних органів, 2 січня 2001 року він був затриманий і переведений до прийомного центру Оукінгтон (Oakington), який використовувався для шукачів притулку, щодо яких вважалося малоімовірним, що вони переховуватимуться від правосуддя, і чиї заяви можуть розглядатися за «пришвидшеною» процедурою. Йому був виданий стандартний формуляр, в якому мали пояснюватися причини його затримання і його права, але не пояснювалося, що він був затриманий для пришвидшеної процедури. 5 січня 2001 року представник заявника був повідомлений по телефону співробітником імміграційної служби, що причиною затримання було те, що заявник був іракцем, що було критерієм утримання в приймальному центрі.

Прохання заявника про притулок було спочатку відхилене 8 січня 2001 року, і йому було офіційно відмовлено у дозволі на в'їзд до Сполученого Королівства. Він був звільнений наступного дня і пізніше отримав притулок, після успішного оскарження відмови у дозволі на в'їзд. Він домагався судового перегляду рішення про його затримання. Апеляція була зрештою відхилена Палатою Лордів, яка встановила, що затримання відповідно до процедури в центрі Оукінгтон було пропорційним і розумним. У рішенні від 11 липня 2006 року Палата Європейського Суду постановила, що не було порушення статті 5 § 1 Конвенції, але було порушення статті 5 § 2 стосовно вимоги одразу надати обґрунтування (див. Інформаційне повідомлення № 88).

Право: Стаття 5 § 1 (f) – (a) *Значення фрази «з метою запобігання недозволеному в'їзду в країну»:* Це було необхідним доповненням до права держави контролювати в'їзд і перебування іноземців, що дозволяло затримувати потенційних іммігрантів, які звернулися за дозволом на в'їзд, або у формі отримання притулку або іншим чином. До «дозволу» будь-який в'їзд був «несанкціонованим», і затримання особи, яка бажала в'їхати до країни і якій це було необхідно, але поки вона не має дозволу на це, могло, без будь-яких мовних викривлень, бути «запобіганням недозволеному в'їзду». Суд не погодився, що оскільки шукач притулку здався імміграційним органам, він прагнув здійснити «дозволений» в'їзд. Стаття 5 § 1 (f) не допускала затримання тільки тієї особи, яка явно намагається уникнути обмежень на в'їзд. Таке тлумачення було б надто вузьким і також не узгодженим із директивами і рекомендаціями Організації Об'єднаних Націй і Ради Європи.

(b) *Протиправність:* Принцип, що затримання не мало бути безпідставним, застосовується до затримання згідно першої частини статті 5 § 1 (f) (недозволений в'їзд), таким же чином, як застосовується до затримання згідно другої частини (депортація або екстрадиція). Таким чином, не було жодних вимог, що затримання мало розумно вважатися необхідним, і принцип пропорційності вимагав лише, щоб затримання не тривало безпідставно довго. Відповідно, затримання згідно першої частини статті 5 § 1 (f) не було б безпідставним за дотримання чотирьох умов: воно здійснювалося добросовісно; воно було тісно пов'язане з метою запобіганням недозволеному в'їзду в країну; місце і умови затримання були належними, беручи до уваги можливість, що затриманий утік з рідної країни у смертельному страху; і тривалість затримання не перевищувала розумно обґрунтований термін з огляду на мету, яка переслідувалась.

Було визнано, що метою режиму затримання в центрі Оукінгтон було забезпечення швидкого розгляду 13000 із близько 84000 прохань про притулок, що подавалися до Сполученого Королівства на той час. Для досягнення цієї мети було заплановано до 150 співбесід на день, і навіть невеликі затримки могли порушити всю програму. Заявник був вибраний для затримання на підставі того, що його справа підпадала під пришвидшену процедуру. Національні органи влади, таким чином, діяли чесно щодо затримки заявника. Дійсно, метою створення режиму в центрі Оукінгтон було забезпечення, в цілому, інтересів шукачів притулку, для оперативного розгляду їхніх заяв. Затримання також було тісно пов'язане з попередженням недозволеного в'їзду, оскільки воно було призначене, щоб забезпечити органам влади можливість швидко і ефективно вирішити заяву прохача притулку. Що стосується місця і умов затримання, центр був спеціально обладнаний для утримання шукачів притулку, і пропонував різні засоби для відпочинку, релігійних обрядів, медичної допомоги і, головне, правової допомоги. Заявник не скаржився на умови. Нарешті, стосовно його затримання протягом семи днів, до його звільнення на наступний день після

того, як його заява про притулок була відхилена першою інстанцією, не можна сказати, що воно перевищило період, обґрунтовано необхідний для пришвидшеного розгляду його прохання про притулок. Суд також відмітив, що запровадження ефективнішої системи для вирішення більшої кількості прохань про притулок призвело до непотрібного розширення і збільшення застосування повноважень на затримання.

Висновок: немає порушення (одинадцятьма голосами проти шести).

Стаття 5 § 2 – Велика Палата погодилася з Палатою, що загальні заяви, такі, як парламентські звернення, не могли замінити потребу особи бути поінформованою про причини свого арешту або затримання. Вперше заявник дізнався про дійсну причину свого затримання через свого представника 5 січня 2001 року, на той момент він уже був затриманий на 76 годин. Припускаючи, що повідомлення причин в усній формі представникові відповідає статті 5 § 2, така тривала затримка не була сумісною з вимогами про негайне повідомлення причин.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 41 - Встановлення порушення становить достатню компенсацію.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини

Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)